

LBRIS

We know
books

GENEVA

LEE

PORUNCEȘTE-MI

Traducere din limba engleză
ANCA MARIN

LITERA

București

Capitolul 1

M-am uitat rapid în jur, la pereții bogat decorați, și am sorbit din paharul cu șampanie. Deasupra capului meu era atârnat portretul unui duce sau al unui alt personaj important, cu o eșarfă din dantelă la gât, care mă privea cu dispreț și parcă le spunea tuturor că eram o intrusă. Absolvisem de curând Oxfordul, dar asta nu însemna că aș fi aparținut exclusivistului Club Oxford și Cambridge. O bună parte a celorlalți absolvenți proveneau din familii înstărite, cu tradiție, și, deși părinții mei erau bogați după orice fel de standarde, nu aveam vreun titlu nobiliar sau vreun nume de familie răsunător, ca majoritatea celor prezenți la festivitatea de absolvire. Mi-am terminat șampania, înjurând-o în gând pe Annabelle, cea mai bună prietenă a mea, care mă convinsese că venirea mea aici era o idee bună.

– Aici erai, Clara! Annabelle m-a înșfăcat de braț ca un uliu, înfigându-și unghiile perfecte în brațul meu și trăgându-mă după ea spre un grup de tineri.

În ciuda modului agresiv în care mă trăgea, Annabelle era întruchiparea bunei-cuviințe, cu părul blond prins grațios într-un coc, la ceafă, și cu închizătoarea colierului chiar sub acesta, într-o simetrie perfectă. Totul la Annabelle inspira rafinament – de la pantofii cu toc de opt centimetri până la diamantul de trei carate care strălucea pe mâna ei stângă. Vreau să-ți fac, în sfârșit, cunoștință cu fratele meu John!

– Nu-mi caut un iubit, Belle. Acum, sunt o femeie de carieră! i-am amintit eu. Chiar dacă nu începusem încă lucrul la firma Peters & Clarkwell, nu era momentul să fiu distrasă de un bărbat. Belle o știa prea bine, dar asta nu o oprea să insiste. În ciuda faptului că era o fată educată, fusese crescută cu convingerea că șansa unei femei este dată de căsătorie. Conceptul nu-mi era deloc străin, căci mama mea se hrănea cu aceleași iluzii.

Belle m-a privit peste umăr și mi-a făcut cu ochiul.

– Ar putea fi exact ce-ți trebuie. John muncește tot timpul și e plin de bani. Ai putea fi baroneasă.

– Nu toată lumea este atrasă de bani și de putere, am spus aproape șoptit, pentru că nu doream să-i jignesc pe numeroșii oameni bogați și puternici din jurul meu.

Belle s-a oprit brusc, iar eu m-am ciocnit de ea. S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

– Te-ai sărutat măcar cu un tip bogat și puternic? Te-ai culcat cu vreunul?

Mi-am mușcat buza și m-am uitat în jur, neștiind ce să-i răspund. Belle știa că în toată viața mea mă culcasem cu un singur bărbat, cu fostul meu iubit, care nu era nici bogat, nici puternic. Daniel era mereu cu capsă pusă când venea vorba despre asta. În timp ce eu aveam adesea un sentiment de inferioritate atunci când eram în compania bogaților de familie bună din Oxford, Daniel era doar furios. Mă descurcasem bine, într-un final. M-a trecut un fior amintindu-mi cât de mult se deteriorase relația noastră spre final. Îi pusesem capăt în vacanța de iarnă, dar și după câteva luni doar gândul la el mă făcea să mă cutremur. Belle a observat și a oftat.

– Daniel nu se pune, mi-a spus. Fruntea perfectă cu piele de porțelan a făcut o cută, chiar deasupra sprâncenelor conturate cu pricepere. A clătinat din cap, de parcă ar fi încercat să alunge o amintire neplăcută, și mi-a aruncat un zâmbet șagalnic. Ai fi știut ce vreau să spun dacă te-ai fi culcat cu un asemenea bărbat.

– Mă îngrijorează gândul că-l consideri pe fratele tău demn de această poziție, i-am răspuns arcuind sugestiv o sprânceană. Cât de apropiați sunteți voi doi?

– E mai puțin important. M-a tras de mână, continuând să zâmbească. Încerc doar să am grijă de tine, Clara. Trebuie să ți-o tragi cu cineva.

Eram de aceeași părere, dar nu o mai auzisem pomenind despre asta până acum. Ea îmi era colegă de apartament pe vremea când relația mea cu Daniel scârțâia. Nu numai că fusese de acord cu despărțirea noastră, dar de atunci mă cocoloșea non-stop, mă ducea cu forța la cumpărături și-mi tot făcea cunoștință cu diverse persoane. Era doar o chestiune de timp până să încerce să mă cupleze cu cineva. Probabil trebuia să-i fiu recunoscătoare că așteptase să-mi termin examenele și să fiu oficial absolventă ca să-și ducă la îndeplinire planurile de pețitoare.

– Chiar n-am nevoie de un tip acum, Belle, i-am spus cât am putut eu de ferm, sperând să fie ultima oară când discutam despre asta, dar știind prea bine că nu aveam nici o șansă.

Ea a fluturat din mână, semn că nu mă lua în seamă.

– Ce avem nevoie și ce ne dorim sunt două lucruri diferite, scumpo. Nu e cazul să le confunzi.

Înainte să mai pot obiecta, i-a făcut semn unui bărbat înalt și cam stîngher să se apropie. Era, cu siguranță, fratele ei mai mare – îl trăda fruntea lată. Și avea cu siguranță mulți bani. Reușise cumva să împerecheze cele mai scumpe și mai plictisitoare obiecte moderne de îmbrăcăminte într-o ținută amestecată, dar evident scumpă. Combinase ceasul Rolex și pantofii Berluti cu o haină Harris Tweed ce aducea a anii '80. Părea să nu se fi putut decide dacă pleca la vânătoare sau la o întâlnire de afaceri.

Și se îmbrăcase așa pentru o petrecere!

– Tu trebuie să fii celebra Clara, a spus John luându-mi o mână.

Pentru o clipă, a părut să nu știe dacă să mi-o sărute sau să o strângă. Într-un final, mi-a strâns-o fără vlagă, cu palma transpirată. Poate că avea avere și titlu, dar John nu-mi părea nicidecum un bărbat hotărât.

– Belle mi-a povestit totul despre tine. Ai absolvit Științe Sociale, nu-i așa?

– Da. Aș fi vrut să-mi retrag mâna, dar nu prea știam cum s-o fac.

– Te vezi așa, un fel de Maica Tereza? m-a întrebat, acoperind cu cealaltă mână mâinile noastre încă înlănțuite.

Nu era nicidecum un progres.

– Și dacă ți-aș răspunde că da? Întrebarea mea era curajoasă, iar Belle a clipit surprinsă. Nu-mi stătea în fire să fiu atât de încrezătoare, cu atât mai puțin în prezența unui străin. Fusesem așa în facultate, dar acum eram absolventă și pe cale să încep o slujbă foarte căutată. Nu mai eram aceeași fată din trecut. Nu mai puteam fi. Nu mai doream să fiu.

– Ești mult prea drăguță pentru o călugăriță, mi-a spus John. A pufnit ușor înainte de a continua: Eu am intrat recent în barou.

– Fascinant, i-am răspuns absentă. Mi-am tras mâna dintr-a lui și am privit în celălalt capăt al încăperii. Te rog să mă scuzi, îl văd pe...

Și am pornit-o hotărâtă prin mulțime, înainte ca Belle să apară de nicăieri cu un preot care să ne și logodească. Mi-am spus în gând că trebuia neapărat să discut cu ea despre încercările de a mă cupla cu cineva. În ciuda faptului că o trimisese la studii, familia lui Belle își dorea să o vadă măritată cât mai curând, o preocupare arhaică a familiilor cu titlu nobiliar. Poate că se împotrivise la început, dar acum părea să se fi împăcat cu acest gând, mai ales că logodnicul ei era favorit la palat. Dar eu nu mă vedeam măritată, mai ales nu după toate cele întâmplate cu Daniel. Trebuia să-mi fac o carieră, era mai bine pentru mine. Era o cale mai sigură și mai puțin supărătoare.

M-am lăsat înghițită de mulțime în încercarea de a scăpa de Belle, dar am constatat că era aproape imposibil să ies din încăpere. Când am reușit să ajung în hol, inima îmi bătea cu putere. M-am lipit de un perete, am respirat adânc și mi-am dat jos pelerina neagră, simplă, pe care o împrumutasem de la Belle în ciuda obiecțiilor ei cum că mă îmbrăcasem prea sobru. Era unul dintre puținele articole

din garderoba ei ce se potrivea vârstei mele. În dulapul meu găseai numai blugi, pulovere și câteva sacouri drăguțe, bine croite. Belle nu ar fi purtat nimic din toate acestea. În majoritatea timpului, ea arăta ca un star de cinema, afișând cât mai multă piele dezgolită și bani cam tot așa. Iar restul garderobei ei părea furată de la regina-mamă însăși. Avusesem mare noroc să găsesc pelerina, deși eram mai mult ca sigură că o cumpărase pentru vreo înmormântare.

Am simțit un miros exotic, aromat, care mi-a gădilat nările. Era total nepotrivit în acea clădire veche și sufocantă în care fumatul era interzis, chiar și în încăperea care servise cândva drept fumoar. Văzusem semnele de interdicție peste tot, dar era evident că cineva nu le observase. Am ridicat privirea, dându-mi seama puțin cam târziu că nu eram singură. Am dus instinctiv mâna la piept când l-am văzut. Tare adevărată este vorba aceea „Nu iese fum fără foc“. Iar el era teribil de... fierbinte.

Bărbatul stătea sprijinit de tocul ușii deschise spre terasă, cu o țigară subțire de foi atârându-i neglijent între buzele perfect conturate care schițau acum un zâmbet amuzat. Deși avea chipul în penumbră, nu am putut să nu observ linia puternică a maxilarului și nuanța albăstruie a ochilor lui. Nu trebuia să văd mai multe ca să-mi dau seama că era unul dintre bărbații bogați și puternici despre care-mi vorbea Belle. Era genul pe care mi-l descrisese ea cu puțin timp în urmă. Toate radiau din el – bogăție, autoritate și virilitate –, iar trupul meu îi răspundea, picioarele mele trădătoare făcându-mă să mă apropiu. Acum, îl vedeam ceva mai bine și descopeream o altă trăsătură definitorie – era și frumos, chestie care mi se părea profund nedreaptă.

Avea un chip care ar fi făcut îngerii să plângă și zeii să plece la război. Trăsăturile ce păreau sculptate erau puse în valoare de un ten arămiu care-mi inspira o plajă însorită, îndepărtată. Părul nu-i părea negru doar pentru că stătea în penumbră. Ci era exact așa, întunecat și ușor răvășit, făcându-mă să-mi închipui că-mi trec degetele prin el. Pentru o fracțiune de secundă, m-am văzut lipită de trupul lui, cu mâna rătăcindu-i prin păr.

„Revino-ți”, mi-am spus. Nu mai făcusem sex cam de multșor, dar reacția aceasta în fața unui străin era cam stânjenitoare, chiar dacă el n-avea de unde să știe la ce-mi fugise gândul. Din zâmbetul ușor arogant, dar seducător am înțeles însă că știa exact la ce mă gândeam. Însă zâmbetul nu i se reflecta și în ochii arzători. Ochii îi luceau lacomi, de parcă ar fi reflectat propria-mi dorință. Stomacul mi s-a strâns. Trebuia să-l țin la distanță. Neapărat.

În plus, faptul că fuma într-un loc interzis era un indiciu clar al faptului că prefera să ignore regulile. Sau pe cei din jur.

– Nu cred că este permis fumatul aici, am zis.

Poate că păream obraznică, dar eram sătulă de toți privilegiatii care nu dădeau doi bani pe reguli. Ceva în privirea lui mi-a dat de înțeles că pentru el nu reprezentam decât un obiect – o jucărie cu care ar fi avut chef să se joace.

– Scuzele mele. Mi-a zâmbit superior, dar amuzamentul nu i-a putut ascunde asprimea cultivată a vocii. Ai de gând să mă părăști pentru purtare necuviincioasă? A făcut un pas înapoi, așa că acum se afla practic pe terasă, găsind imediat calea de a respecta restricțiile, în felul său. Am bănuit că făcuse asta doar ca să-mi facă pe plac. Nu-mi părea genul care să-și facă griji în privința încălcării regulilor.

Chiar dacă nu-i puteam vedea prea bine ochii, am simțit cum privirea lui mă ardea. M-am îmbujorat, copleșită de o emoție care oscila între iritare și o bucurie copilărească.

– N-aș vrea să dai de necaz.

S-a întors spre mine, iar buzele i-au schițat un zâmbet șagalnic care-i dezvelea dantura perfectă.

– Nici eu n-aș vrea asta.

De stânjeneală, sângele mi-a năvălit în obraji. Aș fi vrut să-i șterg cu un sărut rânjetul, dar mi-am alungat rapid din minte această fantezie. Acum, că-i vedeam chipul în lumină, îmi părea cumva familiar, de parcă ne cunoscuserăm la un moment dat. Fusesem poate colegi de școală? Mi l-aș fi amintit dacă am fi urmat același liceu. N-aveam cum să nu remarc ochii aceia albaștri ca de cristal sau părul des, întunecat, exact la limita dintre buna-cuviință

și un star pop. Nu era un bărbat pe care să-l uiți cu ușurință, cu umerii aceia lați prinși ca într-o capcană în costumul bine croit. Cum se făcea că-l știam – și totuși nu-l știam? Mi-am oprit privirea pe gulerul descheiat și nodul lărgit al cravatei, imaginându-mi cum ar fi fost să îi desfac toți nasturii, eliberându-l. Mi-am mușcat buza gândindu-mă la asta.

Era adevărat? Stăteam în fața unui străin, cu mintea plină de fantezii? Poate că Belle avea dreptate, la urma urmei.

A ridicat dintr-o sprânceană, văzând că eu continuam să-l studiez insistent. Mi-am ferit privirea, rușinată că fusesem surprinsă. La cum arăta, nu era de mirare că lumea rămânea adesea cu ochii ațintiți spre el.

– Cred că ar trebui să te avertizez în privința pericolelor fumatu-lui, i-am spus dorind să-mi alung din minte umiliința pe care o resimțeam, dar mai ales dorind ca discuția noastră să nu se sfârșească.

Nu voiam să plece.

– N-ai fi prima, păpușă. Dar a stins țigara și a aruncat-o într-un ghiveci din apropiere.

Mișcarea fusese lină și sigură, de parcă nu ar fi existat posibilitatea să rateze – de parcă lumea toată se rotea doar ca să-i fie lui mai ușor.

Eram tot mai sigură că îl cunoșteam. Oricine ar fi fost, era clar că se distra copios pe seama mea.

– Ne-am cunoscut cândva?

– Cred că mi-aș fi amintit de tine, mi-a spus el, iar ochii i-au strălucit, energia magnetică pe care o emanau crescând în intensitate și trimițându-mi un fior prin tot corpul. Mai degrabă mă cunoști după reputație.

– Ești, așadar, un cuceritor? l-am întrebat.

Nu mă surprindea câtuși de puțin.

– Cam așa ceva, mi-a răspuns el cu subînțeles. Ce caută o fată din America într-un asemenea loc plin de snobi?

M-am încordat imediat, așa cum mi se întâmpla de fiecare dată când cineva făcea această observație. Mi-am dat seama însă

că el nu era câtuși de puțin condescendent, ci mai degrabă curios, așa că m-am forțat să zâmbesc.

– Sunt cetățean britanic, de fapt. Dar am crescut în State. Mama este americană. L-a cunoscut pe tata pe când studia la Berkeley.

„Nu-i spune toată povestea vieții tale“, m-a admonestat vocea critică din capul meu, voce care nu mă părăsea niciodată.

– Și încă din California, a adăugat străinul. Nu-mi imaginez de ce ai da plajele însoțite pe bătrâna Londră ploioasă.

– Îmi place ceața.

Era adevărat, dar asta nu m-a împiedicat să roșesc în clipa când am spus-o. Era un argument prostesc, dar el a înclinat ușor capul de parcă l-aș fi intrigat.

Am făcut un pas spre el și i-am întins mâna. Poate se aștepta să facem cunoștință formal.

– Sunt Clara Bishop, apropo.

– Mă bucur să te cunosc, Clara Bishop.

Mi-a prins mâna în mâna lui și, fără cea mai mică ezitare, mi-a dus-o la buze. Un curent electric ne-a străbătut pe amândoi, și aerul părea să trosnească la senzația care-mi aluneca prin vene, amețindu-mă. Dorința îmi alerga prin sânge și se strângea în stomac.

Am vrut să mă trag înapoi. Nu, *trebuia* să mă trag înapoi.

Cuvintele lui Belle îmi răsunau în minte. N-aș fi vrut ca el să nu mă mai atingă. Voiam să mă topesc în el și chiar mă gândeam serios la asta când o femeie frumoasă, blondă, a apărut în hol și s-a oprit să ne privească.

Trebuia să-mi retrag mâna dacă voiam să rup legătura electrizantă dintre noi, dar, când am încercat să mă eliberez, el m-a prins de braț și m-a tras cu sălbăticie spre el. Buzele lui le-au zdrobit pe ale mele cu o insistență pe care o mai văzusem doar în filme. Brațele lui puternice mi-au încercuit talia, strângându-mă posesiv. Avea gust de cuișoare și coniac, de nopți sălbatice și abandon necontrolat, iar buzele mele s-au depărtat instinctiv când limba lui a alunecat în gura mea. Sărutul lui era puternic – poruncitor –, și m-am trezit prizonieră, trupul meu modelându-se pe al lui și topindu-se în fierbințeala îmbrățișării noastre.

Limba lui rățăcea leneș, iar gura mea s-a deschis mai larg, primindu-l. A acceptat, limba i-a pătruns și mai adânc, luându-mi gura în stăpânire. Picioarele abia dacă mă mai țineau, trupul îmi era gata să se prăbușească la pământ sub trupul lui, dar m-a lipit și mai tare de el, susținându-mă cu fermitate. Mâna i-a alunecat din talie până la scobitura spatelui meu. Gestul intim m-a trezit la viață, și mi-am trecut degetele prin părul lui mătăsos pentru că nu voiam ca sărutul să se sfârșească. Fără trupul lui lipit de mine, aveam să mă topesc ușor.

M-a eliberat din îmbrățișare mult prea devreme, dar palma i-a rămas lipită de spatele meu. A fost cât pe ce să mă împiedic, însă el m-a susținut, de parcă mi-ar fi anticipat reacția. Cât se poate de normal: un bărbat care săruta așa știa la ce să se aștepte. Nu m-am putut împiedica să nu-mi imaginez eticheta care ar fi trebuit să-l însoțească: „Atenție! Conținut extrem de excitant“.

Am căutat pe chipul lui orice indiciu care să-mi sugereze de ce mă sărutase, deși trupul meu încă tânjea după gustul lui, dar tot ce-am văzut a fost pasiunea brută arzându-i în ochi. Mi s-a tăiat răsufllarea și, preț de câteva secunde, nu am putut vorbi.

– De ce?

Întrebarea care dădea curs gândurilor mele era deopotrivă și o acuzație.

– Motivele mele sunt departe de a fi cavalierești, mi-a răspuns și și-a tras mâna. Am tresărit, dorindu-mi să nu fi făcut asta. Femeia aceea este o greșeală îngrozitoare de-a mea.

– M-ai sărutat ca să-ți eviți fosta iubită?

– N-aș numi-o chiar „fostă“. Dar te rog să mă scuzi.

Cuvintele lui nu aveau nici urmă de regret. Flacăra din priviri i se domolise, ochii lui albaștri păreau acum două safire. A făcut un pas spre mine, apoi a ezitat și a schimbat direcția, îndreptându-se spre terasă.

Atunci, am înțeles că aș fi vrut să mă sărute din nou – iar dorința, eram sigură, mi se citea cu ușurință pe chip. Între noi s-a lăsat tăcerea. Deși nu ne vorbeam și nu ne atingeam, inima mea continua

să bată cu repeziciune, ca un animal prins în cursă care încearcă să se elibereze.

– Felicitări pentru absolvire! mi-a spus el.

Schimbarea subiectului m-a luat pe nepregătite. Am clipit, amintindu-mi unde eram și de ce. Lumea întreagă se estompase atunci când el mă atinsese și abia acum conștientizam că nu știam nimic despre acest bărbat care ar fi putut să mă posedze chiar acolo, sprijinită de perete, dacă ar fi vrut.

– Și tu ești absolvent?

Și-a acoperit gura cu mâna, dar nu suficient de rapid încât să nu-i surprind zâmbetul infatuat.

– Eu am ales o altă carieră. Jucăm „Douăzeci de întrebări și răspunsuri“, cumva?

– Nu vrei să-mi spui cine ești? l-am întrebat.

Mi-a făcut cu ochiul.

– Cred, păpușă, că ar fi mai bine să afli singură.

Buzele încă mă ardeau după sărut. Știam și eu să mă joc, dacă el asta își dorea.

– Ai ales o altă carieră? Și totuși, te afli aici – am făcut un gest de jur împrejur –, într-un club cu prestigiu. Deci, fie ești ospătar, fie provii dintr-o familie cu mulți bani.

Am așteptat să-mi răspundă, dar el a clătinat din cap și a fluturat degetul arătător.

– Nu a fost o întrebare la care să răspunzi cu da sau nu.

– Ei bine, dacă nu vrei să joci...

Am ridicat din umeri și am privit de-a lungul holului, în spate.

– Vreau să joc, dar respectând regulile – dacă nu cumva preferi să pun eu întrebările.

Am înghițit în sec, străduindu-mă să-mi controlez trupul.

– Provii dintr-o familie înstărită?

– S-ar putea spune, a răspuns el ridicând din umeri.

– Da sau nu, l-am îmboldit eu.

– Da, a spus el. A întins mâna și mi-a prins între degete o şuviță.

Acum, este rândul meu, nu?